

Jak Pátrači propásli Špekouna

„Bětko, nehlejtej tak tu ovesnou kaši!“ zamračila se kárávě paní Hiltonová. „Takový spěch je přinejmenším nezdravý.“

„Ale, mami,“ zaprotestovala Bětka. „Dneska dopoledne se přece máme setkat u vlaku se Špekounem. Nebo ty už jsi snad zapomněla, že má právě dnes přijet domů?“

„Takhle brzo se ale, pokud vím, nikdy nevrací,“ trvala na svém paní Hiltonová. „Takže zbývá ještě spousta času. A to je dostatečný důvod, abys tak strašlivě nehltala tu kaši. Kdo se má na tebe dívat?“

„Když ona se naše Bětka ještě musí na počest Špekounova uvítání převléknout za Červenou Karkulku,“ poznamenal s úšklebkem Běťčin bratr Pip. „Proto tak spěchá a hltá. Aby všechno stihla. Nebo se snad pletu, Bětko?“

„Ty jsi ale pitomec!“ odsekla mu Bětka nakvašeně a pokusila se bratra pod stolem nakopnout. Jenže ten uhnul šikovně nohou a Bětka místo něho kopl do kotníku otce, který znechuceně odložil noviny a přísně na ni pohlédl.

„Promiň, tati,“ omlouvala se. „Je mi vážně moc líto, že jsi to odnesl ty. Chtěla jsem nakopnout Pipa. Chápeš...?“

Podobné argumenty ovšem pan Hilton chápat odmítal.

„Ještě jednou se u snídaň takhle zachováte – a vykážu vás oba z místnosti,“ varoval obě děti předtím, než opět zvedl noviny a opřel si je o velký džbán s mlékem. Na dalších pár minut nastalo v jídelně téměř hrobové ticho, rušené pouze cvakáním lžic o misky s ovesnou kaší.

„A to chcete jít Špekounovi naproti oba?“ zeptala se paní Hiltonová.

„No jasně,“ odpověděla Bětka, potěšená, že někdo konečně opět promluvil. „Ale já se chci nejdřív u Trottevilleových stavít pro Broka. Špekoun mě tím pověřil,“ dodala důležitě, aby tak dodatečně zdůvodnila a ospravedlnila svůj předchozí hltavý spěch.

„Sám velký Špekoun ji tím pověřil!“ ušklíbl se znovu Pip. „Takže teď chudáka starýho Broka nejspíš nejdřív vykoupe, pak ho vysuší, naonduluje, učeše – a nakonec mu uváže kolem krku červenou mašli, čímž stráví přinejmenším půlku dopoledne. A to ještě nemluvím o tom, kolik času ti bude trvat vlastní parádění!“

„Ty jsi ale dneska ráno odporný!“ řekla Bětka téměř v slzách. „A já si myslela, že se na Špekouna taky těšíš. Copak to není k zbláznění, že jeho prázdniny začínají teprve po Velikonocích, kdežto ty naše už před nimi?“

„Ano, to s těma prázdninama na každý škole jinak je pěkně pitomej nápad,“ souhlasil Pip, ale ještě pořád ho neopustila chuť Bětku dál škádlit. „Neboj, půjdu pro Broka s tebou. A klidně ti ho pomůžu i vykoupat.“

„Ale já ho přece vůbec *nikdy nechtěla* koupat!“ zamračila se vyčítavě Bětka. „A ty to *moc dobře* víš!“ dodala, ale pak se náhle s úplně změněným výrazem a zcela jiným tónem hlasu zeptala: „Ty, Pipe, myslíš, že by se Špekoun mohl zase nějak přestrojit, aby si z nás udělal legraci?“

„Doufám, že budete tak laskaví a alespoň tyhle prázdniny se nezapletete do žádné... ehm... trapné nepřístojnosti,“ vstoupil do rozhovoru svých potomků náhle znovu pan Hilton. „Poněkud už mě totiž unavuje mít pořád na krku toho tlustého policistu Goona a poslouchat jeho věčné nářky. Jakmile se tu Frederick Trotteville objeví, tak se k nim

vždycky nějaký důvod najde. Pokaždé se něco semele a...“

„Tomu ale Špekoun nemůže zabránit, tati,“ hájila svého staršího kamaráda loajálně Bětka. „Tajemství a záhady jsou přece všude kolem nás. I noviny jsou toho pořád plné.“

„Není ovšem třeba, abyste se do podobných událostí tak horlivě pletli,“ podotkl důrazně pan Hilton. „A Frederick Trotteville – nebo... ehm... Špekoun, jak mu říkáte vy dva – by do nich také raději neměl strkat nos. To ať nechá na policii!“

„Jenže Špekoun je vždycky mnohem chytřejší a bystřejší než policie, kterou tady u nás v Peterswoodu zastupuje sta... pan Goon,“ neodpustila si připomenout Bětka. „Takže čekám, že i tyhle prázdniny určitě přinesou něco moc vzrušujícího.“

„Tati, náš zahradník má ještě pořád dovolenou...,“ změnil Pip raději co nejrychleji téma, aby otce náhodou nenapadlo jim jakoukoli účast na případných Špekounových detektivních a pátračských aktivitách už předem zakázat. „A tak mě napadlo, jestli... jestli bys třeba nepotřeboval na zahradě s něčím pomoci.“

„Můj vlastní syn mi *dobrovolně* nabízí pomoc na zahradě?“ podivil se s napůl potěšeným, napůl však i trochu nedůvěřivým výrazem ve tváři pan Hilton. „Bránit ti samozřejmě nebudu,“ dodal. „Hned, jak dojíš, tak ti dám v pracovním seznamu věcí, které je na zahradě třeba udělat. Alespoň vás to oba s Bětkou udrží stranou od nějakých darebáctví.“

Pip vydechl úlevou.

Ne snad, že by měl nějaký mimořádně kladný vztah k zahradničení. Ale bylo pořád lepší, když otec mluvil o něm, než aby se vrátil ke svému předchozímu podezření, zda Špekounův příjezd domů na prázdniny nespustí zase nějakou lavinu, která by pak mohla skončit dalšími Goonovými

lamentacemi a stížnostmi. Kdyby Bětka nebyla tak neuvěřitelně naivní a neprozíravá, raději by se o ničem podobném ani slovem nezmínila!

Tak naivní, aby nepochopila bratrův záměr, Bětka ale naštěstí nebyla, takže se začala lstivě tvářit, jako by měla o stav rodinné zahrady přinejmenším stejný zájem jako Pip. A když pak bratr po snídani odešel s otcem do pracovny, ustlala dokonce nejen svoji, ale z pilnosti i jeho postel.

Když za ní potom Pip přišel do dětského pokoje, vypadal dost zkroušeně.

„Podívej se na ten seznam,“ ukázal jí kus hustě popsaného papíru. „Prostě hrůza! Táta si musí myslet, že jsem nějaký zahradnickej Superman nebo co. A ani ten by tohle všechno nejspíš nikdy nezvládnul.“

Bětka na seznam pohlédla a s hlubokým povzdechem dala Pipovi za pravdu.

„Raději by ses do toho měl pustit hned teď,“ doporučila mu soustrastně. „Nemůžeš všechno odkládat na odpoledne, protože nás Špekoun třeba bude chtít pozvat na čaj nebo tak něco. Já bych ti moc ráda pomohla, ale už jsem ti ustlala postel a... a než zametu a vysypu koš, bude už určitě nejmíň půl jedenáctý... No a ve tři čtvrtě musíme vyrazit, protože Špekounův vlak má přijet těsně před jedenáctou a my se ještě máme stavit pro Broka. Stihneš to, Pipe?“

Při pohledu na ten sáhodlouhý seznam zahradnických prací, který držel v ruce, zamumlal Pip nejprve něco o tom, že otroctví bylo zrušeno pouze oficiálně, ve skutečnosti ale existuje dál i ve zdánlivě civilizovaných zemích, plných rafinovaně zrádcovských sester. „V pořádku!“ prohlásil ale nakonec. „Půjdu a pustím se do toho. Čím víc toho zmáknou, tím líp. A ty zase koukej pořádně uklidit!“

Za dvacet minut jedenáct se Bětka vyšla po bratrovi po-

ohlédnout ven na zahradu. Pip právě odložil hrábě a tvářil se náramně zchváceně.

„Už je čas?“ zeptal se a hřbetem dlaně si otřel pot z čela. „Sakra, udělal jsem toho víc než deset zahradníků za půl roku!“ zhodnotil pyšně plody svého úsilí.

„Vypadáš jako by ses opékal na rožni někde rovnou v pekle,“ uchichtla se pobaveně Bětka. „Možná by bylo dobrý si trochu umýt ruce a obličej. Půjdu pro Broka napřed. Ať ti to ale netrvá dlouho. Nemůžeme přece Špekouna nechat čekat.“

Bětka byla skutečně celá rozechvělá z toho, že jejich starší kamarád bude konečně zase tady. Zcela nepokrytě totiž Špekouna milovala a obdivovala, neboť ho považovala za nejgeniálnějšího a zároveň nejmilejšího chlapce na celém světě.

Třeba ty jeho dokonalé převleky! pomyslela si, když vybíhala zahradní brankou ven do cesmínové aleje. Nebo to, jakým způsobem o věcech přemýšlí a do jakých odvážných kousků se pouští. Svět se Špekounem je zkrátka něco úplně jiného než bez něho! Pravda sice je, že se kolem něho vždycky něco nepřehledného semele, jenže... Komu by to vadilo – kamarádit se s někým, s kým nikdy nebývá nuda?

Bětka byla už skoro na hlavní ulici, když zaslechla hlasitě zahvízdání. Otočila se a uviděla Larryho Daykina s jeho sestrou Daisy, kteří na ni už z dálky mávali.

„Jdeš taky naproti Špekounovi?“ zeptal se jí Larry, když k nim doběhla. „A kde je Pip? On nepůjde?“

„Pip se ještě musel jít umejt,“ vysvětlovala Bětka. „Ale dožene nás. Cestou se stavíme pro Broka a... Myslíš, že Brok bude taky tak rád, že je Špekoun zase doma? Vsadila bych se, že to chytré zvíře vždycky už napřed moc dobře ví, kdy mu jeho pán přijede.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Larry. „Nejspíš už na nás bude čekat s vyplazeným jazykem, celej nažhavenej touhou vyrazit na nádraží.“

Žádný touhou nažhavený Brok s vyplazeným jazykem na ně ale k jejich nezměrnému překvapení nečekal.

Když totiž došli k Trottevilleovic domu, uviděli na zahradě pouze Špekounovu matku, která tam trhala narcisy.

„Vydali jste se Frederickovi naproti?“ usmála se na ně. „Určitě bude moc rád, že vás zase všechny vidí.“

„My ho taky rádi uvidíme,“ ujistil ji Larry. „Ale kde je Brok, paní Trottevilleová?“ zeptal se pak trochu zaskočeně a zmateně. „Mysleli jsme, že ho vezmeme s sebou.“

„Zavřela jsem ho do kuchyně, aby mi zase nepodupal všechny narcisy,“ řekla paní Trottevilleová. „Teď už ho odamtud ale můžete pustit.“

Všechny tři děti se jako na povel rozběhly k domu, otevřely kuchyňské dveře a hlasitě volaly: „Broku! Hej, Broku! Ty lenochu jeden starý, copak ty s námi nepůjdeš Špekounovi naproti?“

Ale Brok nikde. Žádné krátké nedočkavé nožky nezadupaly po podlaze. Žádný hlasitý štěkot je odnikud nevítal.

„Jestli hledáte Broka, tak ten tady už hodnou chvíli není,“ oznámila jim kuchařka, která se po chvilce objevila na prahu. „Nejspíš si zadním vchodem vyšel na procházku s tím pekařským učněm ze sousedství. Je to taková drzá malá opička, tenhle kluk. Ale Brokovi se bůhvíproč zalíbil.“

„No tak teda půjdeme na nádraží bez Broka,“ řekl zklamaně Larry. „Jenom mi pořád nepřestává vrtat hlavou, že si vyšel na procházku s někým cizím právě teď, když se mu má každou chvíli vrátit jeho vlastní pán.“

Na další úvahy o Brokově nezvyklém chování už ale neměli čas, pokud nechtěli Špekouna zmeškat i oni sami.